

BRUSSELS PHILHARMONIC

NL

STRAVINSKY & SCRIBIN

**The freedom to colour
well outside the lines**

BRUSSELS PHILHARMONIC PRESENTS **A BUCKET LIST CONCERT**

CONDUCTOR **KAZUSHI ONO**

VIOLIN **FRANK PETER ZIMMERMANN** CONCERTMASTER **OTTO DEROLEZ**

BÉLA BARTÓK RHAPSODY NO. 2 FOR VIOLIN & ORCHESTRA

IGOR STRAVINSKY VIOLIN CONCERTO IN D MAJOR

ALEXANDER SCRIBIN SYMPHONY NO. 2 IN C MINOR

**FRANK PETER ZIMMERMANN
“HEEFT ALLES WAT EEN
GROOT KUNSTENAAR
MAAKT, EN DAT IS: DE
VERWACHTINGEN WORDEN
INGEVULD EN TEGELIJKERTIJD
BEN JE GEFASCINEERD DOOR
HOE PERFECT HET RESULTAAT
ALLE VERWACHTINGEN
OVERTREFT.”**

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG

PROGRAMMA

Brussels Philharmonic

Kazushi Ono, dirigent

Frank Peter Zimmermann, viool

Béla Bartók

**Rapsodie nr. 2 voor viool
en orkest (1945)**

- I. Lassu
- II. Friss

Igor Stravinsky

Vioolconcerto in D (1931)

- I. Toccata
- II. Aria I
- III. Aria II
- IV. Capriccio

--- pauze ---

Alexander Scriabin

Symfonie nr. 2 in c (1901)

- I. Andante; Allegro
giocososo
- II. Allegro
- III. Andante; Più vivo,
poco agitato
- IV. Tempestoso
- V. Maestoso

dirigent
Kazushi Ono

solist
Frank Peter Zimmermann, viool

MUSICI BRUSSELS PHILHARMONIC

concertmeester
Otto Derolez

eerste viool
Bart Lemmens ⁽¹⁾
**Olivia Bergeot, Annelies Broeckhoven,
Stefan Claeys, Cristina Constantinescu,
Justine Rigutto, Kristina Rimkeviciute,
Elizaveta Rybentseva, Anton Skakun,
Alissa Vaitsner, Gillis Veldeman,
Sára Kovács, Sviatoslava Semchuk**

tweede viool
Mari Hagiwara ⁽¹⁾
Samuel Nemptanu ⁽¹⁾
**Francisco Dourthé Orrego,
Aline Janeczek, Mireille Kovac,
Eléonore Malaboeuf, Sayoko Mundy,
Naoko Ogura, Eline Pauwels,
Julien Poli, Stefanie Van Backlé,
Caroline Chardonnet, Juliette Janssen**

altviool
Mihai Cocea ⁽¹⁾
Griet François ⁽²⁾
**Philippe Allard, Victor Guaita,
Hélène Koerver, Agnieszka Kosakowska,
Lisbeth Lannie, Barbara Peynsaert,
Stephan Uelpenich, Patricia Van Reusel**

cello

Karel Steylaerts ⁽¹⁾

**Kirsten Andersen, Corentin Faure,
Barbara Gerarts, Julius Himmler,
Sophie Jomard, Emmanuel Tondus,
Bénédicte Legrand**

contrabas

Jan Buysschaert ⁽¹⁾

**Luzia Correia Rendeiro Vieira,
Thomas Fiorini, Daniele Giampaolo,
Simon Luce, Ben Faes**

fluit

Lieve Schuermans ⁽¹⁾

Sarah Miller

Jill Jeschek ⁽²⁾

hobo

Joris Van den Hauwe ⁽¹⁾

Jonas Schoups

Lode Cartrysse ⁽²⁾

klarinet

Maura Marinucci ⁽¹⁾

Danny Corstjens

Midori Mori ⁽²⁾

fagot

Marceau Lefèvre ⁽¹⁾

Alexander Kuksa

Jonas Coomans ⁽²⁾

hoorn

Hans van der Zanden ⁽¹⁾

Pierre Buizer ⁽³⁾

Claudia Rigoni, Luc van den Hove,

Mieke Ailliet ⁽²⁾

Pierre-Antoine Delbecque ⁽²⁾

trompet

Ward Hoornaert ⁽¹⁾

Diego Hernandez Torres,

Luc Sirjacques

trombone

David Rey ⁽¹⁾

Sander Vets

Tim Van Medegael ⁽²⁾

tuba

Jean Xhonneux ⁽²⁾

pauken

Titus Franken ⁽¹⁾

percussie

Gerrit Nulens, Stijn Schoofs

harp

Eline Groslot ⁽²⁾

piano & celesta

Anastasia Goldberg ⁽²⁾

⁽¹⁾ aanvoerder

⁽²⁾ solist

⁽³⁾ doublure

WELKOM

De klassieke recepten met een eigen twist: dat is wat Stravinsky ons voorschotelt met zijn *Vioolconcerto*, en Scriabin met zijn *Tweede Symfonie*. Beide Russische grootmeesters beheersten de kunst om een evenwichtige compositie te schrijven als de besten - en net dat gaf hen de vrijheid om lekker buiten de lijntjes te kleuren.

Alexander Scriabin zag zichzelf als een messias die de wereld zou veranderen met zijn muziek. Gefascineerd door filosofie en het mystieke, ontwikkelde hij zich tot een muzikale profeet die de heersende tradities van zich afwierp en een eigen universum vol esoterische sferen creëerde. Zijn *Tweede Symfonie* is een prachtwerk: stevig geworteld in de grote romantische traditie, heerlijk emotioneel maar nog vrij van de bombastische waanzin die zijn later werk overspoelt, en volgepakt met geniale vondsten. In de *maestoso-finale* toont hij de stralende triomf van de mens, die de obstakels en nederlagen van het leven overwint.

TOELICHTING

Aan het begin van de twintigste eeuw joeg Igor Stravinsky (1882-1971) een schokgolf door de muziekwereld met de percussieve en dissonante klanken van *L'Oiseau de feu* en *Le Sacre du printemps*. Na de Eerste Wereldoorlog sloeg hij een nieuwe weg in waarin hij voorbeelden uit de barok en het classicisme kneedde tot modernistische werken. Zo is zijn *Vioolconcerto in D* een ode aan J.S. Bach.

Ook Béla Bartók (1881-1945) verkende alternatieve muzikale paden om de twintigste-eeuwse kunstmuziek nieuw leven in te blazen. Hij vond inspiratie in de volksmuziek van zijn geboorteland Hongarije en verwerkte die tot nieuwe composities. Maar de meest eigenzinnige componist in dit programma is ongetwijfeld Alexander Scriabin (1871-1915). Hij zag muziek als een middel om zijn mystieke ideeën te vertolken en de mensheid tot een hoger bewustzijn te tillen. In zijn *Tweede Symfonie* is al een glimp op te vangen van die excentrieke visie.

GEEN TRADITIONEEL CONCERTO

In 1929 suggereerde Stravinsky's uitgever Willy Strecker om een vioolconcerto te schrijven voor de jonge Poolse violist Samuel Dushkin. De vraag kwam eigenlijk van de

Amerikaanse componist en diplomaat Blair Fairchild, de adoptievader van Dushkin. Stravinsky stond er niet voor te springen, hij had namelijk weinig voeling met het instrument. Maar Strecker verzekerde dat Dushkin hem met technisch advies zou bijstaan tijdens het compositieproces. Ook Paul Hindemith moedigde hem aan en zag er alleen een voordeel in, het zou net “een routinematige techniek voorkomen en ideeën doen ontstaan die niet ingegeven zijn door de vertrouwde beweging van de vingers.”

Na een ontmoeting met Dushkin was Stravinsky helemaal overtuigd. Zijn vrees voor een vioolvirtuoos die verlangde naar een stuk om in uit te blinken bleek onterecht. En zo startte Stravinsky in 1931 met de eerste schetsen. Hij werkte opeenvolgend in Parijs, Nice en Grenoble, en tussendoor adviseerde Dushkin de componist in het vertalen van zijn compositorische ideeën naar de technische eisen van de viool: “Telkens wanneer hij een van mijn suggesties aanvaardde, zelfs een eenvoudige verandering zoals de uitbreiding van het bereik van de viool door de frase uit te strekken tot het octaaf eronder en het octaaf erboven, stond Stravinsky erop ook de fundamenten evenredig aan te passen. Hij gedroeg zich als een architect die, wanneer hem gevraagd werd een kamer op de derde verdieping te veranderen, tot aan de fundering

moest gaan om de proporties van het hele bouwwerk in ere te houden.”

BACH ALS VOORBEELD

De basis van de compositie is een akkoord dat Stravinsky omschreef als “paspoort van het concerto”, en dat elk van de vier bewegingen in een aangepaste vorm inleidt. Dushkin was aanvankelijk niet overtuigd dat het speelbaar zou zijn: “Ik had nog nooit een akkoord gezien met zo’n enorme reikwijdte, van de E tot de bovenste a, en ik zei: ‘nee.’ Waarop Stravinsky droevig antwoordde: ‘quel dommage’ [wat jammer]. Nadat ik thuis was gekomen probeerde ik het uit, en tot mijn verbazing ontdekte ik dat het in dat register relatief gemakkelijk te spelen was, en de klank fascineerde me. Ik belde onmiddellijk naar Stravinsky om hem te vertellen dat het mogelijk was.”

Stravinsky was geen fan van de traditionele concerten van Mozart, Beethoven of Brahms. Wel modelleerde hij zijn Violoncelloconcerto in D naar het voorbeeld van J.S. Bach: “De titels van mijn delen – Toccata, Aria, Capriccio – verwijzen naar Bach, en dat doet de muzikale inhoud tot op zekere hoogte ook. Mijn favoriete soloconcerto van Bach is dat voor twee violen, zoals het duet met een viool uit het orkest in het laatste deel moet aantonen. Maar het Violoncelloconcerto bevat ook andere

duetcombinaties, en de textuur van de muziek leunt qua stijl meer aan bij kamermuziek dan bij orkestmuziek.”

De samenwerking tussen Dushkin en Stravinsky verliep voorspoedig en leidde tot talrijke concerten samen. Op 23 oktober 1931 creëerde Dushkin het werk met het Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin onder leiding van Stravinsky zelf. Dushkin speelde ook de Amerikaanse première in januari 1932 met Serge Koussevitzky als dirigent van het Boston Symphony Orchestra, en nam het werk op in 1935. In 1941 gebruikte choreograaf George Balanchine het vioolconcerto voor zijn danswerk *Balustrade*, volgens Stravinsky een van de meest bevredigende visualiseringen van al zijn werken.

VOLKSE MELODIEËN

Bartók was naast componist ook een verwoed verzamelaar en onderzoeker van volksmuziek uit Hongarije. Doorheen de jaren breidde hij zijn interessegebied uit naar Slowakije, Roemenië, Bulgarije en Algerije. Zijn bevindingen hadden een belangrijke invloed op zijn composities: ze inspireerden hem qua melodie, tonaliteit, ritme en structuur. En dat is duidelijk te horen in zijn twee Rapsodieën voor viool en piano uit 1928.

Voor beide rapsodieën baseerde Bartók zich voornamelijk op volkse

melodieën voor viool uit Roemenië. Daarnaast ontleende hij de structuur aan de csárdás, een traditionele dans uit twee delen: een langzame en eerder meditatieve Lassú, gevolgd door een snelle dans: de Friss. Het verhaal doet de ronde dat Bartók violist Zoltán Székely op een zekere dag in 1928 de manuscripten van beide rapsodieën voorlegde met de volgende mededeling: “De ene is voor jou, de andere voor Szigeti. Jij mag kiezen welke ik aan jou opdraag.” Székely koos voor de Tweede Rapsodie, die iets grilliger en virtuozier van karakter is. Het duurde even voor Bartók helemaal tevreden was met de compositie. Zo herwerkte hij de Tweede Rapsodie in 1944, en voorzag hij voor beide rapsodieën diverse bezettingen - waaronder een voor viool en orkest.

VISIONAIRE GELUIDEN

“Is het mogelijk om een componist als Scriabin met eender welke traditie in verband te brengen?”, dat vroeg Stravinsky zich af. Zo uniek was zijn muzikale taal. Scriabin componeerde aanvankelijk vooral composities voor piano. Pas daarna zette hij zich aan grotere orkestwerken, waaronder vijf symfonieën, die hij componeerde tussen 1899 en 1910. Doorheen deze werken tekent zich een duidelijke compositorische evolutie af, van een eerder laat-romantische naar een modernistische schrijfstijl. Gaandeweg

raakte Scriabin ook begeesterd door de poëzie van de symbolisten en de filosofische werken van Nietzsche, Kant en theosofisten als Blavatski. Ze hielpen hem om zijn rol in de wereld beter te begrijpen. Zo zag Scriabin zichzelf als een messias die de wereld zou veranderen met zijn muziek. Zijn geboorte op kerstdag beschouwde hij als het ultieme teken van deze roeping.

In zijn Tweede Symfonie zette Scriabin de eerste stappen naar deze persoonlijke en radicale visie. Net als zijn Eerste Symfonie, die hij amper een jaar eerder componeerde, is het een omvangrijk werk dat qua vorm het traditionele vierdelige schema doorbreekt. De première in januari 1902 in Sint-Petersburg lokte gemengde reacties uit. Enerzijds was er boegeroep van het publiek, en zelfs een luisteraar die opmerkte dat het werk beter de naam “tweede kakafonie” had meegekregen. Vassily Safonoff, toenmalige dirigent van de New York Philharmonic, noemde het werk dan weer “de nieuwe Bijbel”.

Toelichting door Aurélie Walschaert

**“IK BEGRIJP NIET HOE HET
MOGELIJK IS OM NU ‘GEWOON
MUZIEK TE SCHRIJVEN’. [...]
DAT IS ZO ONINTERESSANT
[...] MUZIEK KRIJGT PAS
ZIN EN BETEKENIS ALS
HET EEN SCHAKEL IS IN
ÉÉN ALLESOMVATTEND
PLAN, BINNEN EEN HEEL
WERELDBEELD. [...]”¹**

ALEXANDER SCRIBIN

SCRIABIN, EEN VISIONAIRE COMPONIST

Sinds de vroegtijdige dood van Alexander Scriabin in 1915 is zijn plaats in de muziekgeschiedenis aan heel wat schommelingen onderhevig geweest. Omdat hij door velen beschouwd wordt als een genie, maar door anderen als een gestoorde megalomaan, hebben zijn muziek en de uitvoering ervan zowel periodes van minachting als van heropvoering en fascinatie gekend.

Scriabin is een complexe, vaak controversiële persoonlijkheid. Hij was een visionaire componist, een dichter, een mysticus, een solipsist, wiens muzikale kracht niet vanzelfsprekend leidde tot een meesterwerk. Hij is het type kunstenaar van wie de zwakke plekken en de artistieke tekortkomingen geen bedreiging vormen voor een artistieke nalatenschap. Het maakt in tegendeel net deel uit van een menselijk geheel waarin imperfecties bijdragen tot het unieke van zijn werk.

Scriabin werd in 1872 op Kerstmis in Moskou geboren. Op eenjarige leeftijd verloor hij zijn moeder en door de diplomatieke verplichtingen van zijn vader in het buitenland, werd hij opgevoed door zijn tante, Lyubov Alexandrova. Zijn muzikaal talent werd al op jonge leeftijd ontdekt en op zijn twaalfde ging hij in de leer bij Nikolay

Zverev, de belangrijkste pianopedagoog van Moskou op dat moment. Zverev doceerde onder meer ook aan Rachmaninoff, Siloti en Goldenweiser.

Scriabin, die een groot deel van zijn leven buiten Rusland woonde (en zich tussen 1908 en 1909 ook even in Brussel vestigde), stond in contact met enkele van de belangrijkste Russische kunstenaars en intellectuelen van die tijd. We denken hierbij aan Rimsky-Korsakov, Mitrofan Belaïeff (zijn beschermer en eigenaar van een muziekuutgeverij), Diaghilev, Koussevitzky en de revolutionair Georgi Plechanov. Bij zijn overlijden werd Scriabin in Rusland erkend als een van de meest vooraanstaande kunstenaars van het land.

Het oeuvre van Scriabin ontsnapt aan eenvoudige beschrijvingen en classificaties omdat, tijdens zijn 28-jarige carrière, zijn taal tal van ingrijpende transformaties onderging. Zijn werk wordt traditioneel ingedeeld in drie perioden: een vroege, 'Chopineske' periode; een middenperiode, met Liszt en Wagner als belangrijkste muzikale invloeden en met theosofie als krachtige filosofische inspiratiebron. Daarna volgt een late periode, waarin zijn muziek en filosofische ideeën een stadium van zelfbewuste originaliteit bereikten. Maar ook deze indeling blijkt een kunstmatige segmentatie te zijn van wat in wezen een continuüm van exploratie en verandering is, een rijkdom aan muzikale vernieuwing gevoed door een filosofie

die de kunst als katalysator zag voor de verfijnde ontwikkeling van de mensheid. Dit is misschien de beste manier om Scriabins creativiteit te beschrijven, als een constant streven naar individualisme en transcendentie.

Scriabins affiniteiten met theosofie en de geschriften van Madame Blavatsky, die hij in zijn eigen persoonlijke mystieke mix verwerkte, mogen niet worden onderschat. Ze vormen een belangrijke sleutel om de filosofische betekenis van zijn muziek te begrijpen. Zoals Bowers (1973) opmerkt: "In de loop van de jaren onderging Scriabins filosofie bepaalde veranderingen, maar ze behield een merkwaardig standvastige, bijna monotone consistentie waarvan de centrale ingrediënten monomanie, megalomanie en mystiek waren, in de zin dat de macht van de geest onbeperkt is en alle wereldse manifestaties ofwel onderworpen zijn aan de controle ervan, ofwel erdoor worden gecreëerd."

Vanaf ca. 1903, en gevoed door de theosofische leer, nam Scriabin geleidelijk aan een messiaanse houding aan ten opzichte van kunst. Hij was ervan overtuigd dat zijn muziek de mensheid over een existentiële drempel naar een hogere dimensie kon verheffen.

Scriabin beschreef het zelf als volgt: "Ik heb een idee om een soort Mysterium te creëren. Ik moet er een speciale

tempel voor bouwen, misschien hier of misschien ver weg, in India ... Maar de mensen zijn er niet klaar voor. Ik moet preken. Ik moet ze een nieuwe weg wijzen. Ik heb zelfs, zoals Christus, vanuit een boot gepreekt ... Er is een kleine groep van mensen hier, die mij begrijpt. Ze gaan met me mee.”²

Het *Mysterium*, een magnum opus met lichtprojectie dat een cataclystisch idee vertolkt, moest een allesomvattend ritueel worden dat verschillende artistieke manifestaties combineert en dat alle zintuigen zou prikkelen door de integratie van dans, aanraking, kleur en geur. *Mysterium* heeft geen publiek, maar actieve deelnemers die in een staat van trance, extatische gelukzaligheid bereiken, wat leidt tot een totale dematerialisering en de versmelting in een universele eenheid. Scriabin overleed echter vooraleer hij dit werk kon realiseren en liet slechts ontwerp teksten na van zijn ideeën voor *L'Acte Préalable*, een voorbereidende handeling op het uiteindelijke *Mysterium*.

Scriabin's symfonische werken en pianosonates zijn fundamentele mijlpalen in zijn oeuvre omdat ze in hun structuur, instrumentatie en poëtisch programma de verschillende fases in zijn creatieve ontwikkeling en zijn unieke filosofische aspiraties weerspiegelen.

Scriabins Symfonie nr. 1 in E-majeur op.26, een kolossaal zedelijk stuk, was zijn eerste poging tot een grootschalig werk met een universele filosofische boodschap. De finale van de symfonie, die nauw aansluit bij Beethovens Negende, is voorzien van een koor en solisten. Terwijl Beethovens meesterwerk echter een stralende boodschap van broederschap brengt, looft Scriabins muziek het platonisch karakter van de kunst. De onthechting van wereldse beslommeringen en de betrokkenheid bij een meer verheven, metafysische wereld, zoals eerder beschreven, namen toe aan belang.

Symfonie nr. 2 op.29 in C-mineur, gecomponeerd in 1902, is het laatste werk van zijn vroege periode, waarna Scriabin de geleidelijke verzwakking van de tonale functies begon te verkennen. In vergelijking met zijn eerste symfonie is de tweede een meer geconcentreerd werk, bestaande uit vijf delen. Zowel de eerste twee delen als de laatste twee moeten ononderbroken worden gespeeld, en kunnen daarom worden gezien als twee grotere structuren rond een centraal Andante. De symfonie demonstreert Scriabins vakmanschap in thematische transformatie, door hetzelfde materiaal in de verschillende delen te ontwikkelen terwijl het karakter en de context veranderen. Een voorbeeld daarvan is de transformatie van het aanvankelijk donkere en

mysterieuze thema van het eerste deel in de vreugdevolle hymne van de finale. Dit laatste deel, waarvan de textuur, de harmonie en het ritme atypisch zijn voor Scriabins muziek (meer verwant aan Wagners Meistersinger), stelde zelfs de componist teleur. “In plaats van het licht dat ik nodig had, liep ik vast in een militaire parade”, betreurde hij later.

Zowel de eerste als de tweede symfonie, en later ook de derde, werden voornamelijk door hun zwakke finales, bij het publiek op de premières niet goed ontvangen. Scriabins erkenning als gevestigd symfonisch componist bleef uit tot *Le Poème de l'extase*, een werk dat hij componeerde in 1908, en dat tegenwoordig definitief is opgenomen in het standaard repertoire van het symfonisch concert.

Hoewel het een onvolmaakt werk is, zit Scriabins tweede symfonie toch vol prachtige momenten en melodieën, tragische stemmingen en karakteristieke vluchtmotieven.

Het is een stuk dat ongetwijfeld, nu precies 150 jaar na de geboorte van deze fascinerende componist, een kritische herwaardering door het publiek verdient.

Nuno Cernadas
Pianist, PhD Researcher aan het
Koninklijk Conservatorium Brussel

- ¹ Leonid Sabaneeff, *Vospominaniye o Skryabinye (Reminiscences of Scriabin)*, Muzsektor, Moscow, 1925, p.139.
- ² Bowers, Faubion. *Scriabin, a Biography*. Dover Publications, 1996, Volume II, p.50.

KAZUSHI ONO, MUZIEKDIRECTEUR

www.kazushiono.com

De muzikale persoonlijkheid van Kazushi Ono werd gevormd door een combinatie van de cultuur uit zijn geboorteland Japan, en de Europese invloeden die hij in zich opnam doorheen zijn studies en carrière. In zijn werk en projecten komen dan ook steeds elementen uit beide werelden naar boven.

Kazushi Ono studeerde in Europa bij Wolfgang Sawallisch, en werd voor het eerst opgemerkt in 1987 met een eerste prijs tijdens de Concorso Toscanini. Hij bekleedde daarna belangrijke functies bij het Zagreb Philharmonic Orchestra, de opera van Karlsruhe, De Munt, de Opéra National de Lyon en het Barcelona Symphony Orchestra. Als fervent fijnproever geniet Ono tijdens zijn projecten met gerenommeerde orkesten over de hele wereld evenveel van de lokale keukens als van de muziek.

Al vroeg in zijn carrière werd Ono chef-dirigent van het Japanse Tokyo Philharmonic Orchestra. Vandaag is hij muzikdirecteur van het Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra (TMSO) en artistiek directeur van het New National Theatre Tokyo (NNTT). Daar komt vanaf seizoen 22-23 een nieuw en uitdagend project bij als muzikdirecteur bij Brussels Philharmonic. Zijn passie, fascinatie en nieuwsgierigheid

sturen hem in uiteenlopende richtingen, met als resultaat zowel standaard klassiekers als nieuwe muziek in zijn repertoire. Ono gaf overigens zelf ook opdrachten voor nieuwe composities, waaronder Hibiki van Mark-Anthony Turnage (goed voor een award van de Royal Philharmonic Society), Asters van Akira Nishimura en A Dream of Armageddon van Dai Fujikura. Bij het NNTT plaatste hij onder meer barokwerken, 20e-eeuwse composities en belcantomeesterwerken op het programma. Tijdens de lockdown in Tokyo bracht hij veel tijd door aan de piano en zong hij vooral opera's van Wagner.

Kazushi Ono is een vurige pleitbezorger van het belang van cultuur in ieders leven. Zo neemt hij bij het TMSO de leiding over het speciale SaLaD Music Festival, dat jonge kinderen en gezinnen aanmoedigt naar de concertzaal te trekken. In de eerste maanden van de pandemie leidde hij baanbrekend onderzoek naar de verspreiding van partikels en het gebruik van ventilatie, waardoor orkesten opnieuw veilig aan het werk konden.

In 2017 werd hij door de Franse minister van Cultuur, Françoise Nyssen, benoemd tot 'Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres'. Eerder mocht hij in januari 2015 de prestigieuze Asahi Prize in ontvangst nemen voor zijn bijdrage aan de ontwikkeling en vooruitgang van de Japanse samenleving.

FRANK PETER ZIMMERMANN, VIOOL

Zimmermann wordt wereldwijd beschouwd als een van de voornaamste violisten van zijn generatie. Gelauwerd omwille van zijn grenzeloze muzikaliteit, briljantie en intelligentie, zal hij dit seizoen het podium delen met onder meer Gewandhausorchester Leipzig, Wiener Symphoniker en Orchestre National de France. Zijn werk valt veelvuldig in de prijzen. Zo ontving hij de Rheinischer Kulturpreis (1994), de "Musikpreis" van Duisburg (2002), en de "Paul-Hindemith-Preis der Stadt Hanau" (2010).

Geboren in Duisburg (Duitsland), begon Frank Peter Zimmermann op vijfjarige leeftijd met het spelen van viool en op amper tienjarige leeftijd gaf hij al zijn eerste concerten. Hij studeerde met Valery Gradov, Saschko Gawriloff and Herman Krebbers. Naast het orkestrale repertoire is Zimmermann ook actief als kamermusicus met onder meer met zijn Trio Zimmermann.

BRUSSELS PHILHARMONIC

www.brusselsphilharmonic.be

“De wereld heeft symfonische muziek nodig. En symfonische muziek heeft de wereld nodig.”

Dat is de overtuiging van Brussels Philharmonic. Als symfonisch orkest, opgericht in 1935 onder de vleugels van de Belgische openbare omroep, zit het in ons DNA om de symfonische wereld maximaal te ontsluiten. Door te vernieuwen met respect voor het waardevol verleden houden we symfonische muziek van gisteren, vandaag én morgen relevant en inspirerend - voor onszelf en de hele samenleving. Dat doen we vanuit de historische Studio 4 van Flagey in Brussel, samen met muziekdirecteur Kazushi Ono: hij deelt onze open en avontuurlijke geest en het rotsvaste geloof in de noodzakelijke kruisbestuiving tussen kunst, het leven en de maatschappij.

Met een werking die stevig verankerd is in thuisstad Brussel focust Brussels Philharmonic resoluut op 4 werkterreinen, die allemaal inzetten op het verbinden van mensen rondom symfonische muziek:

> Brussels Philharmonic Bucket List: onze eigenzinnige selectie uit het groot symfonisch repertoire, met werken die

je volgens ons minstens één keer in je leven live in de concertzaal gehoord moet hebben.

> Brussels Philharmonic Atelier: terug naar de oorsprong van symfonische muziek, de kunst van het musiceren in kleinere formatie. We vertragen en werken in de diepte, met extra aandacht voor het delicate detail.

> Brussels Philharmonic Lab: een plek waar muziek van vandaag de hoofdrol krijgt, onderzocht en getest wordt, of blootgesteld aan andere kunsten of uitvoeringsvormen. Een radicale keuze voor experiment en toekomst met gastdirigent Ilan Volkov.

> film & festival: als voormalig omroeporkest zit de liefde voor filmmuziek diep in ons. Daarnaast delen we onze goesting, kennis en expertise graag met partners en festivals.

Onder, rondom en doorheen de vele concertproducties loopt als rode draad EXPLORE: een veelheid aan uiteenlopende verbindende initiatieven die uitnodigen om te ontdekken, te verdiepen, te verwonderen, te delen, te connecteren. Via onder meer ontmoetingen, podcasts, kamermuziek, wandelingen, educatieve fiches en workshops, nabesprekingen,

toeleidingen op maat, digitale initiatieven en zoveel meer komt Brussels Philharmonic naar jou. Dankzij de jeugdorkestenwerking krijgen jonge musici bovendien de kans om zelf aan de slag te gaan: van amateurniveau bij Brussels Young Philharmonic (BOENK!) tot pre-professioneel bij Youth Orchestra Flanders.

De visie van muziekdirecteur Kazushi Ono, een ervaren dirigent wiens uitstraling continenten, culturen en genres overstijgt, heeft vele raakvlakken met die van het orkest: de authenticiteit waarmee het grote repertoire levend gehouden wordt, de permanente zoektocht naar innovatie en evolutie, het engagement om muziek van vandaag en morgen een centrale plek te geven, de passie om de liefde voor symfonische muziek breed en genereus te delen.

Dat delen gebeurt in de eerste plaats in thuishaven Flagey, waar het orkest repeteert, concerteert en de deuren van zijn werking open gooit, en op de grote podia en festivals in Vlaanderen. De internationale uitstraling toont zich in de opgebouwde reputatie voor het opnemen van soundtracks (waaronder de Oscar-winnende muziek voor 'The Artist'), de vele succesvolle opnames voor labels waaronder Deutsche Grammophon, en de ambitieuze projecten op gerenommeerde podia

wereldwijd (Carnegie Hall New York, Philharmonie de Paris, Musikverein Wien, Grosses Festspielhaus Salzburg, Cadogan Hall London).

Brussels Philharmonic is een instelling van de Vlaamse Gemeenschap.

BRUSSELSPHILHARMONIC

WWW.BRUSSELSPHILHARMONIC.BE

Vlaanderen
verbeelding werkt.

flagey

MET DANK AAN DE BELGISCHE TAX SHELTER & BESIDE TAX SHELTER